

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 155/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť V. H., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ustanoveniami § 26 ods. 1 a 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 370/2013 Z. z. a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 3. marca 2014 doručené podanie V. H. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR*“. Vychádzajúc z označenia podania, ako i jeho obsahu, ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 a čl. 13 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) ustanoveniami § 26 ods. 1 a 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 370/2013 Z. z. (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Zásah do mojich ústavných a medzinárodných práv spôsobil zákon č. 370/2013 Z. z. paragrafované znenie § 26 (prijímanie balíkov)...

Vec sa týka základného sociálneho práva osoby vo výkone trestu odňatia slobody...

Vec sa týka radikálneho obmedzenia prijímania balíkov, ktoré spôsobil zákon č. 370/2013 Z. z. v § 26 (prijímanie balíkov) a to tým, že obmedzil váhu balíkov z pôvodných 5 kg (päť kilogramov) na 2 kg (dva kilogramy) a radikálne obmedzil obsahovú skladbu balíka...“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ cituje § 26 ods. 1 a § 26 ods. 2 zákona o výkone trestu odňatia slobody v znení pred a po novelizácii vykonanej zákonom č. 370/2013 Z. z. a označené ustanovenia ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a domáha sa, aby ústavný súd *„preskúmal zákon č. 370/2013 Z. z. v § 26 či je v súlade s Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.*

Ak Ústavný súd SR dospeje k záveru, že zákon č. 370/2013 Z. z. v § 26 svojím obsahovým znením porušuje ústavné a medzinárodné práva, tak vo svojom ústavnom náleze vysloví, že navrhovateľ je osobou poškodenou účinkami tejto právnej normy a boli u neho porušené ústavné a medzinárodné práva a to

čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR...

čl. 13 ods. 1, 2, 3, 4 Ústavy SR,

čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR...

Články medzinárodnej zmluvy – Európsky dohovor o ľudských právach...

čl. 8 ods. 1, 2...

čl. 14 Európskeho dohovoru...

čl. 1 dodatkový protokol č. 1 Ochrana majetku Európskeho dohovoru...“.

Sťažovateľ sa tiež domáha, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 a čl. 13 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 14 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu ustanoveniami § 26 ods. 1 a 2 zákona o výkone trestu odňatia slobody.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Z § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že „právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody“. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre vychádza z takej interpretácie čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ich text neumožňuje namietať porušenie základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ku ktorému malo dôjsť priamo zákonom, príp. iným právnym predpisom nižšieho stupňa právnej sily.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa vo svojej podstate domáha sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenia právomoci ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, t. j. právomoci, ktorú môže uplatňovať len v konaní o súlade právnych predpisov.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na právny názor vyplývajúci z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorého „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje

v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľa. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Ak sa sťažovateľ sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáha uplatnenia takej právomoci ústavného súdu, ktorú v tomto type konania nemožno uplatniť, ústavný súd takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ak by podanie sťažovateľa kvalifikoval ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov (konanie podľa čl. 125 ods. 1 ústavy), musel by ho odmietnuť ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou. Z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov môžu podať len subjekty vymedzené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde, t. j. a) najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, b) prezident Slovenskej republiky, c) vláda Slovenskej republiky, d) súd, v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, e) generálny prokurátor Slovenskej republiky a f) verejný ochranca práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2014